

NGƯỜI MẸ CỦA TÔI

Đinh Thị Hoa

Khoa Nông nghiệp

Khi đặt bút để viết về một tấm gương cần được tôn vinh nhân ngày Gia đình Việt Nam thì tôi muốn chọn mẹ tôi, mẹ Trần Thị Thịnh; một hậu phương vững chắc, một tấm gương hy sinh thầm lặng cả đời, luôn ở phía sau động viên, cổ vũ để chồng và các con có cơ hội học tập và cống hiến cho sự nghiệp phát triển chung của đất nước.

Khi đất nước còn chiến tranh, ba tôi đi bộ đội, một mình mẹ lam lũ, tảo tần một nắng hai sương vất vả vì chúng tôi, mẹ làm đủ mọi việc từ trồng lúa, làm rẫy, đi rừng đốn củi, lấy măng, mò cua, bắt ốc, cắt tép, ... và kiêm luôn việc chăn trâu từ sáng sớm đến tối mịt chỉ mong cho 4 đứa con có được những bữa cơm độn khoai sắn cho no bụng.

Ba đi bộ đội khoảng hai năm mới được về thăm mẹ và chị em tôi một lần, một tuần ba lại đi; ở nhà chỉ có mẹ, từ việc nặng đến việc nhẹ, từ việc trong nhà đến ngoài đồng cũng do mẹ làm hết. Nghe mẹ kể lại, khi mẹ mang bầu mấy chị em tôi, mẹ đi làm cho tới ngày sinh mới nghỉ. Mẹ phải làm nhiều hơn bình thường để có thức ăn dự trữ cho nghỉ lúc ở nhà sinh con. Sau khi sinh 1 tuần là mẹ phải đi làm lại, tranh thủ cho con bú no trước khi đi làm, và giữa buổi phải chạy về cho bú dặm thêm, chị em tôi ở nhà trông em, dọn dẹp nhà cửa, cho gà ăn và nấu cơm. Tại có mình mẹ ở nhà, chị em tôi còn nhỏ, nếu mẹ không đi làm sẽ không đủ ăn cho mấy mẹ con. Chị em tôi cứ thế lớn lên cùng mẹ.

Ngày xưa khó khăn, nhà nào cũng ăn cơm độn khoai hoặc sắn, mẹ đi làm mà chỉ ăn phần sắn dính cơm còn phần cơm trắng mẹ nhường cho các con, mấy chị em tôi không biết lại hỏi sao mẹ cứ chọn phần khoai sắn ăn, mẹ bảo các con ăn nhiều cơm cho mau lớn còn giúp mẹ.

Tối muộn khi mọi người đã đi làm về, nôi cơm trên bếp củi sôi sùng sục, mẹ mới từ ruộng hay từ bãi thả trâu bò về vì mẹ còn tranh thủ chặt thêm bó củi, hái thêm

ít rau hay gánh thêm gánh nước. Nhà tôi trên đồi cao nên không có giếng nước, mẹ phải đi gánh nước ở giếng nước ngoài cánh đồng về nấu ăn. Mẹ về đến nhà khi hàng xóm đã quây quần bên bữa cơm tối, mệt mỏi nhưng không quên đàn lợn đói đang kêu đòi cám. Hôm nào có khoai sắn, ăn cơm tối xong mẹ còn phải thái khoai sắn ra thành từng miếng nhỏ để sáng đem phơi khô dự trữ lương thực cho những ngày thiếu gạo đem độn thêm vào gạo để nấu ăn. Thấy mẹ vất vả, chị em tôi ở nhà đũa lớn trông đũa bé, tiếp mẹ nấu nồi cơm, quét dọn nhà cửa khi còn rất bé để mẹ yên tâm làm việc.

Khi đất nước giải phóng, ba xuất ngũ được cho đi học và làm việc tại Trường Đại học Cần Thơ, lúc này chúng tôi cũng đã lớn. Ba không muốn xa gia đình nên có ý định xin về làm việc tại quê nhà. Nhưng mẹ không muốn ba ra Bắc, mẹ muốn đưa chúng tôi vào miền Nam để có cơ hội học tập tốt hơn, chị tôi khi đó vào lớp 6 còn tôi vào lớp 1. Ngày đó, do không đủ tiền tàu xe cho cả nhà vào Nam nên mẹ cho chị và đưa em kế tôi theo ba vào miền Nam trước, còn tôi với em út cùng mẹ vào Nam sau đó một năm.

Khi cả nhà được đoàn tụ cũng là lúc mẹ phải chạy vạy lo cơm áo gạo tiền cho cả nhà. Vì khi đó lương cán bộ viên chức của ba rất ít, không đủ nuôi 6 miệng ăn. Hoàn cảnh khó khăn nhưng mẹ không bao giờ nản chí, để lo cho các con đang tuổi ăn tuổi học giữa thành phố mẹ phải đi chợ từ 2 – 3 giờ sáng mua rau, mau cá về bán để kiếm lời. Buổi chiều, mẹ mượn đất trống của trường để trồng thêm lúa, rau màu và chăn nuôi để cải thiện cuộc sống.

Ngày nào cũng thế, bất kể trời nắng hay mưa, trừ những ngày ốm phải nằm liệt giường, chứ mẹ không chịu bỏ buổi chợ nào. Mẹ tảo tần cả đời để nuôi các con khôn lớn, làm việc không ngừng nghỉ kiếm tiền cho các con ăn học.

Khi tôi lên lớp 9, ba lại phải xa gia đình ra Hà Nội học Tiến sĩ, mẹ lại tiếp tục việc buôn bán, trồng rau, trồng lúa, nuôi heo để cho chúng tôi ăn học. Lúc này, chúng tôi cũng đã lớn thấy hoàn cảnh gia đình khó khăn, thương ba mẹ vất vả nên đũa nào cũng ngoan, cố gắng học tập và giúp đỡ mẹ lúc rảnh rỗi để mẹ bớt phần vất vả, nhờ vậy ba cũng yên tâm học tập. Tôi vào đại học năm thứ 3 ba tôi mới làm xong luận án tiến sĩ và trở về cùng mẹ nuôi chúng tôi.

Ngoài chăm lo cho chị em tôi, mẹ còn hỗ trợ các em lo cho các cháu. Ở ngoài quê, cuộc sống khó khăn các cháu không có điều kiện học hành, mẹ đã đem các cháu vào nuôi cho ăn học, giờ các em đã ra trường, kiếm được việc làm có thể lo cho bản thân và phụ giúp gia đình.

Làn da mẹ xưa căng tràn sức sống; nay cháy sạm nắng mưa. Xưa tóc mẹ dài đen mượt óng ả, nay đã bạc hoa râm. Bàn tay mẹ chai cứng và thô ráp; gót chân mẹ thêm nhiều vết nứt sâu. Cả đời mẹ vì chồng, vì các con không nghĩ đến thân mình, làm việc quần quật không biết ngày nghỉ cho nên bây giờ khi tuổi đã lớn mẹ chịu biết bao đau đớn vì bệnh tật, từ bệnh đau lưng nhức khớp, tim mạch, huyết áp, thoái hóa đốt sống lưng, thoát vị đĩa đệm rồi đến bệnh tiểu đường làm mẹ đi đứng cũng khó khăn, ...

Bây giờ, ba đã về hưu thu nhập cũng ổn định, đủ lo cho gia đình nên mẹ không còn vất vả. Chị em tôi ai cũng có công việc ổn định, có gia đình và có con cái, đó cũng là niềm vui, niềm hãnh diện của mẹ. Nhờ mẹ mà chúng tôi được vào miền Nam, có điều kiện học tập và có cuộc sống tốt hơn. Tôi luôn thầm cảm tạ ơn trời đã cho mình một người mẹ tuyệt vời, cầu mong cho mẹ luôn được mạnh khỏe, vui vẻ và hạnh phúc bên con cháu. Con thật sự biết ơn tình yêu và sự hy sinh của mẹ dành cho chúng con. Mẹ là niềm tự hào vô bờ bến trong lòng con.

Con gái của mẹ.